

ΜΟΥΣΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο αστριακός συνθέτης Ίγνάτιος (Brüll 1846—1907) είχε τή φήμη ότι ήταν πολύ συντηρητικός τόσο στη ζωή του όσο και στα έργα του. Οι μουσικοί στη Βιέννη τον κατηγορούσαν πως ήταν καθυστερημένος στην όλη δημιουργική του τεχνοτροπία.

Μιά μέρα ήταν συγκεντρωμένοι στο σαλόνι μιάς πλούσιας βιεννέζας κυρίας πολλοί άνθρωποι των γραμμάτων και τής τέχνης· ανάμεσά τους ήταν κι' ο Μπρόλλ. Ένας συνάδελφός του επάνω στη συζήτηση τόν έρωτησε πως πήγαινε ή σύνθεση τής τελευταίας του όπερας κι' ο Μπρόλλ δόσθημος του άπάντησε:

— Είναι κάμποσος καιρός που δέν έχω καθόλου κέφι για δουλειά· έχω σταματήσει περιμένοντας να μου έρθει πάλι ή έμπνευση. Θα μου επιτρέψετε όμως να σ'ος καληνυχτίσω και να σ'ος άφησω γιατί δέν αισθάνομαι και πολύ καλά.

Λέγοντας αυτά τούς άπεχειρήσε κι' έφυγε δέν έπρόφτασε όμως να βγεί από τήν πόρτα που ένας άλλος συνάδελφός του έπιβάλλοντας σιωπή στο φιλικό κύκλο λέει μ' ένα μυστηριώδες ύφος: «Θέλετε να σ'ος εξηγήσω γιατί ο Μπρόλλ δέν μπορεί να έξακολουθήσει τήν όπερά του; Είναι μυστικό που μου τό'χει έμπιστευθή ένας συγγενής του. Για μιά δραματική σκηνή του νέου του έργου του χρειάζεται μιά κάπως τολμηρή μετατροπία αλλά δέν έχει τό θάρρος να τήν άποφασίση μόνος του· έσκέφθηκε λοιπόν να συγκαλέση οικογενειακό συμβούλιο για να πάρουν όλοι μαζί τήν άπόφαση. Δυστυχώς όμως έτυχε να λείπει ένας πρώτος του έξάδελφος στην Ίταλία κι' έτσι ο φτωχός ο Μπρόλλ είναι ύποχρεωμένος να περιμένει τήν έπιστροφή του για να έχη άπαιρία στο οικογενειακό συμβούλιο!»

ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΕΚΔΙΚΗΣΗ

Τό 1872, ο Ρίχαρντ Βάγκνερ, διεόθησε μιά συνουσία στη Βιέννη. Σε μιά στιγμή λοιπόν ο περίφημος βιρτουόζος του κόρνου Ρίχαρντ Λέβυ, έκαμε ένα κουάκ μέ τ' όργανό του. Στην πρώτη σειρά των θεατών καθόταν εκείνη τήν ώρα ένας κωμωδιογράφος πολύ γνωστός, ο Έντουαρ Μάουτνερ, στενός φίλος του Λέβυ. άκούοντας λοιπόν τό κουάκ που έκαμε ο φίλος του έξεπασε σε τέτοια γέλια, που όλος ο κόσμος γύρισε και τόν κοίταξε κατάπληκτος κι άγαναχτημένος. Στο διάλειμμα λοιπόν όλοι οι μουσικοί τής όρχήστρας συγκεντρώθηκαν στο φουγιέ, κι ο Βάγκνερ έδωλασε ότι ήταν πραγματική κακοήθεια εκ μέρους αυτού που κοροϊδεψε έναν τόσο έξαιρέτο καλλιτέχνη, επειδή του έξεφυγε ένα κουάκ.

— Δέν ξέρω αν νιώθετε, κύριοι, έπε στους μουσικούς, τήν όζία αυτού που μπορεί να βγάξει ώρατες νότες από ένα τόσο άχάριστο όργανο. Άγαπητέ μου Λέβυ, επιτρέψατέ μου να σ'ος φιλήσω, για να σ'ος άκοιδείξω πόσο δέ λαβαίνω ύπ' όψει μου τό μικρό άτύχημα που σ'ος συνέβη.

Άλιο πιο πέρα στεκόταν ο κωμωδιογράφος που γέλασε τόσο άνάγκωγα για τό πάθημα του φίλου. Σάν τόν είδε τότε ο Λέβυ, τόν πλησίασε και έπε ψυχρά μ' άρκετά δυνάτα ώστε να τ' άκούσουν όλοι όσοι ήταν εκεί:

— Δέν περίμενα ποτέ από σένα Μάουτνερ, να γελάσεις για τό κουάκ που έκαμα! Δέν είσαι μονάχα άγνης και κακόψυχος, αλλά κι άχάριστος· γιατί έχω έχω ίβει όλες σου τις κωμωδίες και δέ γέλασα ούτε μιά φορά! ...